

for den fattige Del af Befolkningen, som de bestandig stræbe efter at opnaa, og som De bestandig søge at omgive Dem med. Nu veed jeg meget vel, at de Herrer altid paaftaa, at De bidrage ogsaa gjennem den indirekte Beskatning. De Herrer Velhavende i Samfundet, De som betale Indkomstskat, De bidrage ogsaa ved deres Forbrug til de indirekte Indtægter i Statskassen og derigjennem til Militarismen, og saa mener De, at De selvfølgelig kunne have Indflydelse derpaa. Men De Herrer ville jo dog indrømme, at De kun udgjøre et forsvindende Mindretal i Befolkningen. Nu hørte jeg ganske vist af et æret Medlem, jeg tror det var af det ærede Medlem fra Fredensborg (Hage), at det var meget let at skaffe disse Penge til Veie ad anden Veie, end den, der nu blev almindelig brugt. Han anførte Exempler derpaa og mente, at der kunde spares betydelig mere end der blev paa Luxus. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem mente, at der kunde spares en Del paa det, som han for en Del Aar siden kaldte Luxus: Kaffe. Det er en af de Ting, der maasse kan spares paa, men det ærede Medlem maa erindre, at Kaffen er bleven en Nødvendighedsgegenstand for den fattige Del af Befolkningen, den er i de fleste Tilfælde gaaet over til at være den fattigste Del af Befolkningens Middagsmad. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har sigtet dertil, da han nævnte Luxus, men jeg tvivler ikke om, at han og hans Standsfæller kunne spare en Del paa Luxusgenstande. De sige, at der burde arbeides betydeligt mere, jeg tvivler ikke derom. Han og hans Standsfæller kunne sikkert arbejde ikke saa lidt mere end de gjør. Men jeg siger i det Hele taget: Dersom der skal spares paa Luxus for at bruge det til Militærvæsenet, tror jeg ikke, at Befolkningen bryder sig stort om den Sparommelighed. Jeg tror dog nok, at dersom jeg havde Valget imellem en af disse 2 Ting, vilde jeg vælge at beholde Luxusen frem for Militarismen eller det som blev sparet, naar det skulde anvendes til militaristiske Gjenstande. Skal man vælge imellem Luxus og militære Gjenstande, vil Udfaldet sikkert i Almindelighed blive det, at man foretrækker Luxus for Geværer og Kanoner og den Slags modbydelige Gjenstande, som Militarismen altid ønsker at anskaffe. Dernæst sagde det ærede Medlem, hvad der iøvrigt er prisværdigt for hans Bedkommende, at der har været Tale om en Indkomstskat, og hvis jeg forstod det ærede Medlem ret, sagde han, at han vil være med til en Indkomstskat for derigjennem at tilveiebringe de Midler, som behøves til militaristiske Diemed, som han nu mener;

at den almindelige Befolkning ikke kan bære Byrden ved at tilveiebringe. Det er maasse efter Manges Mening et fremfærdet Standpunkt, det ærede Medlem staar paa fremfor Andre af hans Meningsfæller. Men jeg ser noget anderledes paa den Sag. Sagen er nemlig den: Hvorfra have de Herrer Kapitalister og Godseiere i Samfundet deres Rigdom? Jeg tror ikke de have bundet den ved eget Arbeide. Ganste sikkert have de arbeidet, men jeg tror nok, at det ærede Medlem og hans Venner ville indrømme, at det er meget Faa, der ere blevne rige ved deres eget Arbeide, og som ved eget Arbeide ere blevne i Stand til at tilveiebringe saa mange Midler for dem selv, at de deraf blive i Stand til at betale nogen væsentlig Indkomstskat. Forholdet er naturligvis simpelt hen det, at d'Her. enten have arvet deres Rigdom, eller at de have virket med de Rigdomme, som ere komne dem i Hænde, og i det Hele taget have søgt at erhverve Rigdomme ved at antage Andre i deres Arbeide og ved at betale dem en bestemt Løn for deres Arbeide uden Hensyn til, hvilke Værdier deres Arbeide frembragte. De have ganske simpelt puttet Merværdien i deres egen Lomme, selvfølgelig paa lovlig Maade, selvfølgelig under de bestaaende Loves Garanti for, at der ikke vøedes nogen Uret mod dem, hvis Arbeides Udbytte de undlode at udbetale dem. Saaledes opstaar al Kapital. Jorden vilde ingen Værdi have for de Herrer, hvis den ikke blev dyrket, og de dyrke den ikke selv, de leie Arbeidere dertil og betale dem en bestemt Løn for at dyrke deres Jord, og jeg antager ikke, de ville paaftaa, at de vilde blive Kapitalister, dersom de skulde nøies med Udbyttet af deres eget Arbeide ved at dyrke Jorden. Hvorledes de Herrer vende og dreie det — hvis de ere i Besiddelse af Kapital, er det ikke ved eget Arbeide de have faaet den. Derfor skyldte de, hvis de have Kapital, at betale Indkomstskat til samfundsnyttige Diemed. Men vi kunne ikke finde os i, vi, som ere Medlemmer af det samme Samfund som de, og som have været med til at frembringe de Værdier, som ere i deres Besiddelse, men som efter vor Opfattelse burde være Samfundets Eiendom, at de fordre Ret for dem og deres fortrinsvis til at ville være bestemmende om, hvortil denne Skat, som de mene, de betale, skal bruges, naar den skal anvendes til samfundsnyttige Diemed. Naar de Herrer ville bruge deres Kapitaler, deres Penge eller hvad de eie af Værdier, til private Formaal, bliver det deres Sag, det er Noget, der ikke ved-